

сѣмъ получилъ само домашно образование. Даже въ гимназия не сѣмъ се училъ.

Мойта майка, както е извѣстно на всички, е твърдѣ сериозна личностъ и не обича да се шегува.

Кога бѣхъ още сѣвсѣмъ мѣничко меченце, тя ме много обичаше. Но азъ никакъ не можехъ да разбера защо тя бѣше тѣй строга спрѣмо по-голѣмия ми братъ, който ни бѣше забавачъ. Вамъ може да ви бжде смѣшно това, що ще ви разкажа, но то сѣвсѣмъ не е смѣшно. Да . . .

Еднажъ, когато си играехме и закачахме по брѣга на рѣката, нашиятъ братъ — бавачъ се тѣй развесели, щото ненадѣйно — ама сѣвсѣмъ ненадѣйно — отхапалъ ушенцето на моето по-малко братченце. Прѣд-ставете си що стана? Менъ и сега, щомъ си спомня, се разтреперватъ и 4-хъ ми лапи, а тогава бѣхъ готовъ да излѣза изъ собственната си мечешка кожа.

Вие не сте чували какъ реве моята майка, кога е сърдита и не ви желая да я слушате.

Отъ страхъ азъ се спуснахъ да бѣгамъ, като моя гимназистъ. И бѣгахъ до това врѣме, додѣто отъ умора и вълнение не паднахъ въ припадѣкъ. Азъ, прочие, постѣпихъ точно тѣй, както всѣки пѣтъ постѣпваше моятъ баща, когато майка ми бѣ сърдита.

— О, най-хубавото отъ моитѣ двѣ очи, никога не сърди майка си — повтаряше баща ми, като ме ближеше. Тя е доста нервна, и не бива да разваляме нейния характеръ. Да, тя е много — много добра, само че никой не иска да забѣлѣжи това. Какво най-послѣ, ако господа човѣцитѣ иматъ право да бждатъ несправедливи всѣки день, то не бива ли и мечкитѣ сѣщо тѣй да бждатъ несправедливи макаръ и по-нарѣдко.

Макаръ понѣкога майка ни и да ни биеше, но тя ни искрено обичаше. Ето ви доказателство.

